

Proloog

Vrijdag 25 juni 2010, Hurdal, Noorwegen

Odd Gripar

Een uur daarvoor was Gripar in zijn donkerrode Ford F650, de moeder aller pick-ups, van huis gegaan. Sommigen hadden hem met dit monster van een auto geplaagd, ze vonden dat hij onder het 'kleine-penis-syndroom' leed. Maar Gripar voelde zich op zijn gemak met zijn mannelijkheid. Hij hield van de overmacht van staal en de brute kracht.

Vanuit zijn ooghoek ontwaarde hij het bord van de gemeente Hurdal. In de Noorse provincie Akershus, net ten zuiden van de Noorse *'polarsirkelen'*, was die nacht de zon nauwelijks ondergegaan. Zware wolken bedekten de hemel en vlogen dikke mist belemmerden zijn zicht. Hij kon maar 30 meter voor zich kijken.

Hij was onzeker over wat hem te wachten stond in Hurdal en wist niet zeker waarom hij hierbij betrokken zou willen zijn. Tijdens het rijden staarde hij regelmatig zijwaarts. Op de bank lagen papieren, A4-formaat, een aantal afgedrukte foto's; ze toonden drie mannelijke gestalten zittend op een stevige houten bank. Ze zaten allen rechtop, elk in een andere houding, en staarden voor zich uit met levenloze ogen. Jaren van politietraining waren overbodig om tot de conclusie te komen dat deze mannen niet meer leefden. Drie doden op een rij.

De enveloppen met foto's en brieven waren de afgelopen nacht afgeleverd in zijn privébriefbus. Hij had de beelden van de bewakingscamera gezien, maar alles wat deze beelden toonden was een onherkenbare postbode: een man met een korte, grijze baard, een zwarte capuchontrui en een grote

zonnebril.

Waar keken die drie personen eigenlijk naar? Naar hun eigen afgrond van schuld? De fotograaf had de foto's vanuit verschillende hoeken genomen. Waren ze vermoord? Uit willekeur, of was het doden van deze drie een rechtvaardige daad, een laatste triomf misschien? Of gewoon een sinistere daad?

Bovenaan de papieren stond: *Om te oordelen de doden en de levenden*. Op een ander papier waren enkele aanwijzingen toegevoegd over de exacte locatie, en de persoonlijke waarschuwing: *Bezoek de drie als eerste, de politie en pers worden later ook geïnformeerd*.

Het document was ondertekend door het woord en het liggend symbool van een wolfsangel.

Hij draaide van de E6 richting Trondheim af naar de 180 richting Hurdal. De wereld leek hier woest en leeg, beschimmelde rotsen markeerden de weg. De groene wakkere ogen van Gripar probeerden de mistflarden te doorboren die op de heuvels ten noorden van Hurdal lagen. Hij moest toegeven dat de foto's en brief hem nieuwsgierig hadden gemaakt.

Na Hurdal bleef hij op de Glasverkvegen. Daar! Daar was de basisschool, genoemd in de brief. Hij trapte op de rem en draaide zijn truck naar rechts, de grindweg Odemarksvegen op. Hij smeed zijn truck in de eerste versnelling, trapte op het gas en liet steentjes en zand opspatten toen hij de basisschool aan zijn linkerkant passeerde. Hij scande de lucht op zoek naar de elektriciteitsdraden, die al snel verschenen. Een overgroeid steil pad verscheen aan zijn rechterkant. De truck gromde toen hij het wilde onherbergzame terrein overwon.

Ongeveer dertig meter verder stopte Gripar zijn truck en zette de motor af. Hij zwaaide het portier open en sprong eruit. Hij ademde de frisse boslucht diep in en blies langzaam weer uit.

De mist was intussen vervlogen, maar de lucht was nog steeds doordrenkt met kleine waterdampdeeltjes. Een ondefinieerbaar gevoel van verlatenheid speelde door zijn gedachten. Dit irriteerde hem even, hij schudde zijn hoofd en hij keek vlug rond. Mooi was het hier niet. Het weggetje onder de draden was bedekt met rotsen en puin. Hij controleerde het terrein; in het westen lag de school Hurdal Verk, in het oosten het bos. Ja, hij was op de goede plek, hier moest ergens een ondergronds bouwwerk zijn. Een half uur lang zocht hij methodisch het terrein af. Zweet liep in straaltjes over zijn rug naar beneden, zijn shirt kleefde aan zijn huid, een insect kroop onder zijn broekspijpen naar boven. Toen zag hij het, een onnatuurlijke verhoging in het landschap. Hij kroop over een hoop stenen, gooide wat puin en stukken hout weg, glimlachend om zichzelf. Daar zat hij nu, net 35 jaar geworden, als een jong jochie met stukken steen te smijten.

Ha. Ja. De kleine verhoging, een soort plateau in het heuvellandschap, was ongeveer drie bij drie meter. Daar zou de ingang kunnen zijn, verborgen door graszoden en rotsen. Hij dacht aan de schop achterin zijn truck, zuchtte, en liep terug om hem te halen. Het wolkendek brak open en de zon gluurde voorzichtig naar de natte aarde. Hij pakte zijn schop stevig vast en begon te scheppen. Veertig meter verderop vlogen vogels op in een gealarmeerde zwerm. Na het verwijderen van zand, stenen en graszoden werd een houten deur zichtbaar. Hij greep een koperen ring, zette zich schrap en trok. Hè? De deur ging verrassend soepel open; de scharnieren waren blijkbaar goed ingevet. Zwart

landbouwplastic. Hij schoof het opzij en werd overspoeld door een geur van dood en verval. Hij haakte het plastic vast aan een uitstekende spijker, stapte achteruit en haalde diep adem. Langzaam liep hij naar zijn truck voor zijn zaklantaarn en wachtte daarna nog een minuut zodat de lucht binnen wat frisser zou zijn. Daarna deed hij hoesjes om zijn schoenen, plastic handschoenen aan en ging de bunker in. Het was koud daarbinnen. Gripar scheen in het rond en ontdekte de drie lijken. Geen twijfel mogelijk, dit waren de drie van de foto's. Ze zaten opmerkelijk rechtop. Starende ogen diep verzonken in de holten; de verschrompelde, vies-bruin getinte huid met daaronder spieren en dood vlees bedekte nog steeds hun skeletten. In deze duistere kapel hielden de drie een soort eeuwige gedenkdienst.

Op de muur waar ze naar schenen te staren was met dieprode verf de tekst geschreven: *oordeel de doden en de levenden*. Een enkele lijn met scherpe haken aan beide uiteinden en een dwarsstreep in het midden, onderstreepte de tekst. Gripar herkende het symbool van de wolfsangel.

Hij wist dat hij snel moest zijn; de pers was ook gewaarschuwd, ze konden er binnen een paar minuten zijn. Hij nam snel een tiental foto's met zijn mobiele telefoon en ging naar buiten. Buiten pakte hij het bekende rood-witte tape en markeerde snel een breed gebied langs stokken en stenen om nieuwsgierige toeschouwers buiten te houden. Voorlopig was dit voldoende, later kon de technische recherche het verbeteren.

Hij belde de politie en vroeg naar hoofdinspecteur Walter Svendsen. Hij had verschillende keren als misdaadverslaggever intensief met hem samengewerkt.

'Hi Walter, ik ben in Hurdal.'

Van de andere kant klonk de bekende basstem van Walter: 'Je bent ons weer voor? Hoe kan dat? Wij weten het nog maar een half uur, maar ik heb meteen iemand van de lokale politie gestuurd.'

'Vreemd. Ik had de informatie vanmorgen vroeg al in mijn brievenbus. Walter, het is zoals het op de foto's staat. Er zitten inderdaad drie lijken op een bank.'

'Ik neem aan dat je voorzichtig bent geweest en niets hebt aangeraakt. Het forensisch onderzoeksteam is onderweg.'

'Oké, maar de paparazzi zijn er sneller, denk ik. Ik heb het terrein voor de zekerheid al afgezet met rood-wit plakband.'

'Bedankt Gripar, ik spreek je later weer. Tot ziens!'

Gripar staarde voor zich uit naar de bomen. Hoewel hij als misdaadverslaggever zelf bij de pers hoorde, baalde hij van hun aandacht. Hij was altijd nieuwsgierig als hij met iemands verhaal bezig was, en het liefst ontdekte hij het stukje bij beetje, zonder aandacht van de pers.

Het was doodstil.

De drie doden hadden daar in het stille donker waarschijnlijk al tijden gezeten. Wie had ze daar gezet, wie had ze gedood? Wie moest ze oordelen, en wie waren de levenden die geoordeeld moesten worden?

Hij voelde zich bekeken. Hij keek spiedend rond, maar zijn verstand zei onzin. Hij beseftte wat een verloren indruk hij zo maakte, de scene leek in de verste verte niet op een prikkelend avontuur. Zelfs de zon voelde dit, hij verdween achter een donkergrijze regenwolk.

Hij was niet alleen.

